

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **M. K.**, nar.....
bytem/sídlem
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem AK Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní
Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018, č. j. KUZZL-63213/2018, sp. zn.
KUSP-63213/2017/DOP/Mu

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 18. 5. 2018 pod č. j. KUZL-63213/2018, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 8. 9. 2017, č. j. HOL-19460/2017/DS/PT, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že *„dne 18. 1. 2017 v čase 20:35 hodin a déle jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky ..., barva modrá metalíza, RZ:, nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci v na ulici u domu č. p. byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť nezjištěný řidič vozidla s RZ: stál u domu č. p. na pozemní komunikaci vlevo ve směru jízdy v protisměru, čímž porušil ust. § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.“*
2. Jednotlivé žalobní námitky žalobce jsou následující:

Není odložení věci

Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Podmínka b) přitom naplněna nebyla, a ani být nemohla – správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno. Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením, poznamenaným do spisu, odložil, avšak správní orgán tak neučinil v souladu s právem, čímž byl naopak na svých právech krácen žalobce; oproti tomu správní orgán užil ke svému prospěchu vlastního protiprávního jednání.

Důvodem je, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil.

Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*

Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.

Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil.

Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Dle tohoto zákonného ustanovení soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato *mohla* mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada *měla* vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potenciálně) mít *mohla*.

Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou, nemusí se přitom jednat ani o poškozeného. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by – v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod – svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na svých právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání, na základě § 10 odst. 3 silničního zákona, právě na žalobce.

Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl, neboť *Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§ 125g odst. 1 silničního zákona).*

Jediným způsobem, kterak by mohla být zachována práva žalobce, by tedy byl případ, kdy by správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku, aby žalobce mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Proto byl žalobce krácen na svých právech, nebyl-li o odložení věci přestupku vyrozuměn.

Přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

Žalobce zastává názor, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Dle § 77 „starého“ zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb.), *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení*

doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Dle § 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (č. 250/2016 Sb.), *Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.*

Z uvedeného se podává, že ve výroku rozhodnutí, ať již bylo řízení vedeno dle „starého“ či „nového“ zákona o přestupcích, musí být obsažena forma zavinění. Forma zavinění však ve výroku rozhodnutí absentuje. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí.

Zavinění

Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“*

Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.“* Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.

Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“*

Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí.

K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí s právního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy*

zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28. 6. 2017. Je sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: *„Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017.“* Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv: *„Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.“*

Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.

K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zákon č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakační 15tidenní lhůty uplynuly pouze dva dny.

Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno, a nelze proto tuto výjimku aplikovat.

Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

Žalobce totiž současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona. Dle názoru žalobce tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo

rozhodováno. Dle § 125f odst. 3 silničního zákona, *K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění.*

Takový odkaz je zcela irrelevantní. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodnuto, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.

Druhé právní ustanovení, na které správní orgán odkazuje, normuje výše pokuty za přestupek, kterého se dopustí řidič (tedy za zaviněné jednání).

Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu.

Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

Žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neviděl důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

Absence uvedeného ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno (pouze odkaz na porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, ale už ne na konkrétní porušenou právní normu)

Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

Dle žalobce rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné a ani to netvrdily.

Dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, *Provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.*

Znakem přestupku je pak i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích).

Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla. Nicméně provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž

přestupek je ze své povahy *zaviněné protiprávní jednání*. Z tohoto důvodu je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné; ať již z nedbalosti, nebo úmyslně.

Absence řádného vymezení času protiprávního jednání

Žalobce pak zastává názor, že správní orgán nevymezil čas protiprávního jednání dostatečně určitě. Správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl pouze, že k přestupku došlo „v čase 20:35 hod. a déle“. Takové vymezení času protiprávního jednání není dostatečné. Není pravdou, a ve spise neexistuje žádný důkaz o tom, že by vozidlo žalobce dále v místě stálo v čase 20:36, 20:28, 20:58 nebo 21:40 hod. Žalobce je tedy jednak postihován za udržování protiprávního stavu po dobu, která nebyla prokázána a zároveň je výrok neurčitý pro nedostatečné vymezení času protiprávního jednání.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2017 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zároveň požadoval, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval její zamítnutí a k věci pak uvedl:
4. Žalobce celý katalog námitek předkládá soudu poprvé až v žalobě, ač je klidně mohl uvést již při řízení před správním orgánem I. stupně nebo před odvolacím orgánem. Žalobce se opět, jako v řadě jiných přestupových a následně soudních řízení, kde ve věci zastupují stejní advokáti, spoléhá na to, že při své liknavosti a účelovém mlžení v řízení před správními orgány, najde u soudu zastání pro formální nebo věcnou vadu v řízení.
5. V odvolání žalobce neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody. Žalovaný shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí doplnil o fotodokumentace a dal žalobci možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce a jeho zmocněnec zůstali nečinní a na výzvu žalovaného nikdo nereagoval. Žalobce si evidentně účelově uschoval celou paletu námitek až do žaloby. Jeho jednání je předvídatelné, svým obsáhlým textem už nemůže nikoho zaskočit, neboť zástupce žalobce dokola opakuje ty samé námitky napříč všemi správními orgány a správními soudy v ČR.
6. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl následující:
7. **Není odložení věci.**
8. Žalovaný uvádí, že odložení věci ve spise založeno „JE“. Žalobce vychází z původní textace § 66 odst. 4 starého přestupkového zákona a tvrdí, že měl správní orgán vyrozumět žalobce

o odložení věci. Z toho, že se tak nestalo, dovozuje nezákonnost rozhodnutí, neboť bylo dle žalobce zasaženo do jeho procesních práv. Žalobcem zastáváný princip pro zákonné odložení věci je založen na čistě jazykovém výkladu § 66 odst. 4 přestupkového zákona a je oproštěn od dalších výkladových souvislostí týkajících se výkladu právního textu. Ust. § 66 odst. 4 původního přestupkového zákona předpokládalo povinnost správního orgánu vyrozumět osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku jediné, když takové osobě vznikla škoda. Elementárně šlo tedy o osobu poškozenou (v majetkové sféře) jednáním pachatele přestupku. Tím rozhodně není ale provozovatel, který odpovídá za to, aby řidič, kterému svěří vozidlo, dodržoval povinnosti uložené mu zákonem a v případě, že se tak nestane, nesl objektivní odpovědnost za delikt ní jednání řidiče v silničním provozu. Provozovateli žádná škoda jednáním zjištěného přestupku nevznikla (např. nedošlo k dopravní nehodě), a proto mohl být také zjištěný delikt projednán v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. V opačném případě, tedy při vzniku škody by nebyly splněny základní podmínky pro podřízení přestupku pod objektivní odpovědnost provozovatele vozidla ve smyslu § 125f a násl. zákona o silničním provozu.

9. **Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí + absence zjištění formy zavinění řidiče.**

10. K této námitce žalovaný uvádí, že zavinění řidiče se u přestupku provozovatele vozidla nezkoumá. Zavinění, jakožto subjektivní odpovědnost přestupce, u přestupku spáchaného dle ust. § 125f zákona o silničním provozu nadále zůstává v objektivní rovině. Objektivní odpovědnost u tohoto přestupku byla do právního řádu ČR zavedena zákonem č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů s účinností od 19. 1. 2013, kdy došlo k prolomení dosavadního pohledu na odpovědnost fyzických osob nepodnikajících za přestupek. Tato změna měla zásadní význam v případech, kdy nelze fyzickou osobu jako přestupce spolehlivě zjistit a nabídla tak alternativní cestu pro vymáhání práva, a to konkrétně po provozovateli vozidla, jehož je zpravidla možné snadno dodatečně identifikovat přes registrační značku vozidla a údaje vedené v registru silničních vozidel. Tuto skutečnost judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 114/2016-50 na straně 9 v odst. 4: „*Ust. § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá.*“

11. **Zavinění.**

12. V této žalobní námitce žalovaný uvedl:

13. Dle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon č. 309/1999 Sb.“), nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, pokud není stanovena účinnost pozdější. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem

vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017 s účinností od 1. 7. 2017, tedy plně v souladu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. Je zřejmé, že pro účinnost tohoto zákona byla splněna podmínka naléhavého právního zájmu, neboť byla-li by stanovena účinnost pozdější, jak uvádí žalobce, došlo by k právní nejistotě při rozhodování o přestupcích. Zákonodárce naléhavý obecný zájem při přijímání zákonů nemusí nikterak tvrdit, protože již samotné stanovení dřívější účinnosti toto presumuje.

14. V souladu s výše uvedeným tak zavinění, jakožto subjektivní odpovědnost přestupce, u přestupku spáchaného dle ust. § 125f zákona o silničním provozu nadále zůstala v objektivní rovině. Objektivní odpovědnost u tohoto přestupku byla do právního řádu ČR zavedena zákonem č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů s účinností od 19. 1. 2013, kdy došlo k prolomení dosavadního pohledu na odpovědnost fyzických osob nepodnikajících za přestupek. Tato změna měla zásadní význam v případech, kdy nelze fyzickou osobu jako přestupce spolehlivě zjistit a nabídla tak alternativní cestu pro vymáhání práva, a to konkrétně po provozovateli vozidla, jehož je zpravidla možné snadno dostatečně identifikovat přes registrační značku vozidla a údaje vedené v registru silničních vozidel. Tuto skutečnost judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 114/2016-50 na straně 9 v odst. 4: „Ust. § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá.“
15. Tvrzení žalobce, že účinnost zákon ač. 183/2017 Sb., je v rozporu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., považuje žalovaný za liché.
16. **Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno.**
17. Správní trest (dříve sankce) byla žalovanému za přestupek stanoena plně v souladu s ust. § 112 odst. 3 přestupkového zákona, dle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější a s odkazem na ust. § 112 odst. 4 přestupkového zákona, dle kterého se na zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že druh a výměra sankce za přestupek dle ust. § 125f zákona o silničním provozu zůstaly v mezidobí od spáchání přestupku do účinnosti nové právní úpravy beze změny, není třeba polemizovat, zda by nová právní úprava byla pro pachatele výhodnější. Z pravomocného rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že správní trest byl uložen v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

18. Dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přešupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán tedy uvedl do výroku rozhodnutí všechna zákonná ustanovení významná pro uloženou sankci pokuty účinná v době jeho rozhodování. Tvrzení žalobce je nedůvodné i proto, že v této žalobní námitce žalobce ani neuvádí, jaká ustanovení ve výroku pokuty vlastně má chybět.
19. Uložená pokuta je plně přezkoumatelná, což také konstatoval žalovaný v rozhodnutí na straně 5 a 6. *„K ukládání pokut za správní delikt provozovatel vozidla zákon o silničním provozu v § 125f odst. 3 stanoví, že za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta, a že při určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přešupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšší 10 000 Kč. Kritéria pro určení výše pokuty jsou mj. stanovena v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se při určení výměry pokuty právnícké osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Toto ustanovení se výslovně týká pouze právníckých osob. Proto § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. V rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu (...). Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující“ Jinými slovy, v rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně. Správní orgán k uložení pokuty ve výši 1 500 Kč na straně páté uvedl „při určení výměry pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména přihlédl ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Byl spáchán porušením právní povinnosti stanovené zákonem provozovateli vozidla a jeho následek nebyl ve způsobení majetkové škody ani škody na zdraví. Uvedenou sankci považuje správní orgán z hlediska preventivního a výchovného za dostačující, úměrnou charakteru správního deliktu, přičemž zohledňuje jak společenskou nebezpečnost a závažnost pochybení obviněné, tak míru zavinění a okolnosti, za nichž došlo k porušení zákona o silničním provozu.“ Odvolací orgán nepřehlédl, že správní orgán vlivem formální chyby v psaní uvedl, že posuzoval míru zavinění, což s ohledem na povahu správního deliktu nebylo třeba, neboť v prvním odstavci na straně páté konstatoval správní orgán zcela přiléhavě, že odpovědnost za tento přešupek provozovatele vozidla je založena na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za výsledek, bez ohledu na zavinění (...). Zavinění tedy není předmětem dokazování, dokazuje se pouze skutečnost, zda se uvedená fyzická osoba dopustila uvedeného přešupku (...). Podle názoru odvolacího orgánu odůvodnění sankce ob stojí. Lze z něj vysledovat, že správní orgán konstatoval porušení právní povinnosti stanovené zákonem provozovateli vozidla, jehož následek nezasáhl sféru majetkovou ani zdravotní. Ač výslovně odůvodnění nezahrnuje posouzení přitěžujících a polehčujících okolností, lze z něj implicitně vyčíst, že správní orgán*

hodnotí závažnost vytýkaného přestupku jako nízkou a neshledal žádné přitěžující důvody k uložení jiné sankce, než na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby.“

20. Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení sankce.

21. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít, za splnění zákonem stanovených důvodů. Správní orgán může využitím institutu mimořádného snížení výše pokuty reagovat na specifické okolnosti konkrétního případu, a reagovat tak na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná. Přestupkový zákon tak správnímu orgánu dává možnost, nikoliv povinnost. Není povinností žalovaného automaticky uvádět v rozhodnutí, že neshledal důvody využití tohoto institutu, pokud ani sám žalobce se jeho užití v řízení nedomáhal. Pokud by žalovaný tyto důvody shledal, pak by pokutu snížil. Pokud totiž správní orgány dostatečně odůvodnily uloženou výši trestu/sankce, pak je pojmově vyloučeno, aby se zabývaly důvody pro její mimořádné snižování.

22. Podmínky, za kterých lze uložit pokutu v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jsou uvedeny v ust. § 44 přestupkového zákona. Nad rámec svým povinností žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že u něj byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty a to zejména s ohledem na procesní jednání žalobce, kdy žalovaný nenašel žádný zákonný důvod pro mimořádné snížení pokuty, neboť se nedomnívá, že by šlo žalobcovy nápravy dosáhnout i snížením pokuty či by byla pokuta vzhledem k poměrům žalobce nepřiměřeně přísná.

23. Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno.

24. Výrok rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům na výrok rozhodnutí vymezený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Ve výroku rozhodnutí správní orgán uvedl, že se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a vymezil i znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil ve spojení s porušením ust. § 25 odst. 1 téhož zákona. Součástí výroku rozhodnutí je i skutková věta výroku rozhodnutí označující popis protiprávního jednání, kterého se nezjištěný řidič dopustil.

25. Absence řádného vymezení času protiprávního jednání.

26. Čas spáchání přestupku určil správní orgán I. stupně a žalovaný podle úředního záznamu, který uvádí, že nezjištěný řidič na místě parkoval dne 18. 1. 2017 v čase 20:35 hod. a déle. Žalobce nikdy v průběhu řízení nesdělil např., že by na místě zastavil jen na krátký okamžik a ihned odjel pryč. Proto ani správní orgán a žalovaný neměli důvod nevěřit informacím sděleným v oznámení přestupku. Žalobce ostatně ani toto v žalobě netvrdí. Pouze namítá, že je časový úsek spáchání přestupku nedostatečně vymezen, což je s přihlednutím k oznámení přestupku nedůvodné tvrzení.

27. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS.

28. Žalovaný si uvědomuje, že námitka žalovaného vztahující se ke zveřejňování osobních údajů nesouvisí s meritem věci, přesto pokládá za nezbytné se i k těmto žalobním bodům vyjádřit. Předně uvedl, že zveřejňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu podléhá s ohledem na ochranu osobních údajů anonymizaci. Místo jmen a příjmení účastníků řízení – fyzická osoba – proto obsahuje pouze iniciály. Taktéž se neuveřejňují informace o bydlišti a datu narození účastníků a další osobní údaje, které by vedly k jednoznačné identifikaci totožnosti. Chráněnými osobními údaji naopak nejsou jména soudců, státních zástupců či advokátů nebo identita právnických osob. Nejvyšší správní soud k uvedenému ve svém rozsudku č. j. Nao 180/2017-36 judikoval „že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným.“
29. Zmocněnce žalobce nemůže poškozovat zveřejňování informace o tom, že právě on byl advokátem v dané věci. Do jisté míry se dá říci, že se jedná o jeden z mála dovolených možností reklamy na výkon advokátní činnosti, neboť obsah rozhodnutí soudu v zásadě vždy sdělí informace o způsobu výkonu advokacie (např. o tom, jak precizně byly formulovány žalobní námitky, zda byly důvodné, racionální, nebo obstrukční). Podobně soud sdělí i informace o způsobu práce správního orgánu, jehož rozhodnutí je v soudním řízení přezkoumáváno (např. jej podrobí zdrcující kritice pro formalistický výklad práva hraničící až se svévolí, nebo naopak uvede, že správní orgány se ctí dostály svým povinnostem jako třeba v rozsudku NSS sp. zn. 4 As 85/2014). Obsahem soudního rozhodnutí tak vždy budou informace, které čtenáři mohou poskytnout obraz o způsobu výkonu činnosti jak konkrétního advokáta, tak i žalovaných správních orgánů. Jde přitom o situaci, s níž logicky jak advokát, tak i správní orgány musejí počítat. Proto způsob výkonu advokacie zmocněncem žalobce při soudním řízení, které je až na nečetné výjimky veřejné, rozhodně nemůže být důvodem k anonymizaci jeho údajů.

Posouzení věci krajským soudem

30. Žaloba není důvodná.
31. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

32. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti: Městskému úřadu Holešov, odboru dopravnímu a správnímu bylo dne 31. 1. 2017 postoupeno Městskou policií Holešov oznámení o přestupku č. j. HOL-3113/2017/MP/RZ (v době rozhodování správního orgánu I. stupně ještě správního deliktu) provozovatele vozidla. Vozidlem RZ: dne 18. 1. 2017 v době od 20:35 hod. a déle, v na, u domu č. p. byl spáchán přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, kdy nezjištěný řidič porušil ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (stání v protisměru). Provozovatelem vozidla je M. K., trvale bytem Správní orgán I. stupně dne 2. 2. 2017 zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky ve výši 500 Kč, určené dle ust. § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž bylo provozovateli vozidla sděleno, že v případě, že určená částka bude zaplacená, správní orgán v souladu s ust. § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, věc uvedeného přestupku odloží. Nebude-li uvedená částka uhrazena, bylo žalobci sděleno, že pokud šetření správního orgánu nepovede ke zjištění totožnosti řidiče, případně nebude tomuto řidiči spáchání skutku prokázáno, má správní orgán za to, že učinil všechny nezbytné kroky k tomu, aby zjistil osobu pachatele. V tom případě zahájí řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla – tedy s žalobcem a to podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, stanovené tímto zákonem.
33. Na tuto písemnou výzvu žalobce žádným způsobem nereagoval.
34. Správní orgán I. stupně projednal správní delikt provozovatele vozidla v příkazním řízení. Proti příkazu ze dne 27. 2. 2017, č. j. HOL-5957/2017/DS/PT podal žalobce odpor.
35. Poté správní orgán I. stupně nařídil ve věci ústní jednání na den 31. 3. 2017, k němuž předvolal žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.). K nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, nařízené jednání pro nepřítomnost žalobce či zmocněnce bylo odročeno, pro dokazování mimo ústní jednání podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu, přičemž o termínu provádění dokazování mimo ústní jednání byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce uvědoměn s tím, že provádění dokazování se bude konat dne 19. 6. 2017 ve 13:15 hod.
36. K nařízenému dokazování mimo ústní jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, u tohoto jednání byl proveden výslech svědka R. N., strážníka Městské policie Holešov, který k věci uvedl, že dne 18. 1. 2017 měl noční službu. V rámci služby v čase 20:35 hod. zjistil na ulici, na komunikaci u domu č. p. zaparkované vozidlo, zn., RZ: Vozidlo bylo zaparkováno při levém okraji vozovky, v protisměru, navíc stálo v zatáčce. Vozidlo nebylo zaparkováno na parkovišti, ale na komunikaci směrem k hlavní silnici a vlevo ve směru jízdy. Vzhledem k tomu, že řidič vozidla porušil předpis, bylo za

přední sklo umístěno vyrozumění, aby se dostavil k řešení přestupku. Následně vozidlo fotograficky zadokumentoval, kdy fotografie byly pořízeny na služební fotoaparát Canon v digitální podobě. Podle vlastností snímku byly fotografie pořízeny dne 18. 1. 2017 v čase 20:38 hod. Z jakého důvodu není údaj o datu a čase z fotografií zřejmý, mu není známo. Vzhledem k tomu, že se řidič vozidla na předvolání ve stanoveném termínu nedostavil, byla věc ze strany zástupce velitele postoupena ke správnímu orgánu. Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017 č. j. HOL-19460/2017/DS/PT uložil správní orgán I. stupně žalobci podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

37. K první žalobní námitce soud uvádí následující:
38. Ve správním spise se nachází usnesení vydané Městským úřadem Holešov ze dne 15. 3. 2017 pod č. j. HOL-811/2017/DS/PT, kdy tento rozhodl o odložení přestupku řidiče podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Toto usnesení nedoručoval žalobci, bylo pouze poznamenáno do spisu, s čímž žalobce nesouhlasil z důvodu, které v žalobní námitce popisoval.
39. Podle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 30. 6. 2017, o odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy, správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojené s neúměrnými obtížemi nebo náklady.
40. Krajský soud v Brně po provedeném dokazování správním spisem má za to, že bylo postupováno ze strany správního orgánu v souladu s citovaným ustanovením § 66 odst. 4 (starého) přestupkového zákona, neboť žalobce jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku dotčen nebyl, v jeho případě nedošlo k žádné škodě na majetku ani zdraví, zvláště je třeba zdůraznit, že ze strany žalobce (provozovatele vozidla) se jednalo v tomto řízení vysloveně o účelové jednání, což vyplývá i z toho, že 2. 2. 2017 byl žalobce vyzván správním orgánem k zaplacení určené částky (500 Kč), případně sdělení totožnosti řidiče, který uvedeného dne, kdy bylo zjištěno přestupkové jednání, byl řidičem uvedeného vozidla a žalobce na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval. Požadovanou částku, která byla stanovena dle příslušného zákonného ustanovení, nezaplatil a ani nesdělil totožnost řidiče, který dne 18. 1. 2017 byl řidičem vozidla a měl vozidlo v době od 20:35 hod. a déle zaparkovat na ulici, u domu č. p. v, Toto jednání ze strany provozovatele vozidla, kdy vůbec na výzvu nereagoval, vedlo správní orgán k odložení věci – přestupku řidiče, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a to zejména v důsledku pasivity žalobce, resp. jeho nezájmu jim totožnost osoby řidiče sdělit, takže rozhodně tím, že usnesení o odložení věci mu nebylo doručeno a bylo poznamenáno pouze do spisu provozovateli vozidla nic způsobit nemohlo, a poté, kdy bylo proti němu zahájeno řízení se v rámci tohoto řízení mohl aktivně bránit, pokud má za to, že se žádného přestupku (dříve správního deliktu) nedopustil.
41. Tato žalobní námitka tedy důvodná není.

42. Pokud jde o další žalobní námitku, a to absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí a další žalobní námitku označenou jako zavinění, soud k ní uvádí následující:
43. Žalobce v žalobě zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dnem 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
44. Zákon č. 250/2017 Sb., stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakační lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona č. 250/2017 Sb., a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sbírce zákonů“) sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárci stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. skutečně dány. V této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou pro žalobce zmiňované okolnosti, týkající se předání vozidla řidiče, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.
45. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 251/2016 Sb., i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

46. Další žalobní námitka žalobce se týkala sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. Ani s touto žalobní námitkou soud nemůže souhlasit, když z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedeného místa, dne, času a způsobu spáchání (neoprávněné stání vozidla, nezajistil dodržování povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích). Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. jsou podrobně uvedeny důvody rozhodnutí, tedy odůvodnění na výrok navazuje. Ust. § 125e odst. 2 není ve výroku uveden, ten se však týká výběru pokuty a není proto potřeba, aby toto bylo uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.
47. Další žalobní námitka sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení, také důvodná není.
48. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
49. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zhodnotil, že respektuje obecné pravidlo trestního práva, které bylo aplikováno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 na správní trestání „Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlednout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Ostatně změnou právní úpravy a jejími důsledky na správní trestání se zabýval i Nejvyšší správní soud: „Ústavní záruka vyjádření v čl. 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty.“
50. Nicméně žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravou proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu I. stupně.
51. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravu dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo

překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty, neboť dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravující skutkové podstaty správního deliktu pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.

52. S ohledem na skutečnost, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
53. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se musel žalovaný vypořádat s tím, zda přistoupí či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce. Zákon o odpovědnosti o přestupcích, ani správní řád, jakožto lex generalis nevymezují, jak podrobně má správní orgán svá rozhodnutí odůvodňovat, a které skutečnosti musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny. Z tohoto důvodu vycházel krajský soud z § 125 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, který vymezuje, že soud musí při odůvodnění uloženého trestu uvést, jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následku, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestného činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl k průtahům v řízení.
54. Soud musí uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Samotné ustanovení o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele trestem kratšího trvání. Nicméně správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
55. K odkazu na § 10 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí pak soud uvádí následující. Žalobce namítl, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelným, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno. Porušení bylo správním orgánem I. stupně konstatováno toliko jako odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení je rozděleno do pěti odstavců, tedy bez bližšího určení je takováto specifikace porušeného právního ustanovení dle názoru žalobce nedostatečná.

56. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
57. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Jasně konstatoval, že: „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: „Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“
58. Sám žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, ve kterém krajský soud dospěl k závěru, že „[p]rotože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující také na § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno.“
59. S tímto judikатурním závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Tyto závěry a případné pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že neustanovený řidič motorového vozidla RZ: stál u domu č. p. 1256 na pozemní komunikaci vlevo ve směru jízdy (v protisměru), čímž došlo k porušení ust. § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

60. Správní orgán I. stupně skutek podrobně popsal, proto nemůže být zaměnitelný s jiným žalobcovým jednáním. Ustanovení předpisů jsou řádně citována. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí splnil veškeré požadované znaky a to i přesto, že neobsahuje odkaz na přesný odstavec (ačkoliv by jeho přesné označení i ve výroku rozhodnutí bylo vhodným řešením), nýbrž je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.
61. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, jejíž porušení se měl dopustit provozovatel vozidla, čímž byl skutek dostatečně definován. Zároveň kromě právní kvalifikace je ve výroku, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
62. Pokud pak jde o další žalobní námitku – absence zjištění formy zavinění řidiče, soud poukazuje na to, že je projednáván přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt), nikoliv přestupkové jednání nezjištěného řidiče, protiprávní jednání nezjištěného řidiče je však ve výroku prvostupňového rozhodnutí také řádně popsáno s uvedením porušení zákonného ustanovení, takže v tomto směru nelze námitce žalobce přisvědčit, stejně tak jako další žalobní námitce, a to absence řádného vymezení času protiprávního jednání.
63. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že k přestupku došlo v „čase 20:35 hod. a déle“.
64. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně času spáchaného přestupku soud pokládá za správný, neboť z oznámení přestupku ze dne 31. 1. 2017 vyplývá, že přestupkové jednání řidiče ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nezjištěného řidiče bylo zjištěno dne 18. 1. 2017 v době od 20:35 hod. a déle, tedy je zřejmé, že městská policie v tento čas, tj. 20:35 hod. zjistila neoprávněné stání vozidla v na ulici u domu č. p., přičemž z výsledku svědka strážmistra městské policie R. N. vyplynulo, že následně po tomto zjištění věc zadokumentoval fotograficky, kdy fotografie byly pořízeny v čase 20:38 hod.
65. Je tedy zcela zřejmé, že i poté (čas 20:35 hod.), kdy bylo zjištěno nesprávně zaparkované vozidlo, tedy v rozporu se zákonem ve 20:35 hod., toto vozidlo ještě muselo určitou dobu (přesně nezjištěnou) stát zaparkováno na stejném místě, když fotografická dokumentace byla pořízena o několik minut později.
66. Tato žalobní námitka tedy rovněž důvodná není.

67. Pokud pak jde o poslední žalobní námitku – nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů, soud uvádí:
68. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejňování údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osob soukromého nebo veřejného práva; jména příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
69. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
70. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
71. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. října 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.